

Mlinarjev Tonček.

Spisal P. St. Polenčan.

eževalo je sinoči. Naša ilovnata pokrajina je postala blatna. Teško smo dvigali noge na opolzlih potih danes zjutraj. To sta občutila tudi dva Bošnjaka — krošnjarja. Lezla sta ob osmih zjutraj navkreber proti vasi. Vsak je imel pred seboj velik pletarec in v njem razne drobnarije; na hrbtu pa sta imela še vsak zvezan šop dišečih palic. Hipoma pa se zadnji izpodrsne, omahne in se še komaj ujame. Bolj oprezno kot doslej sta šla dalje.

Mlinarjev Tonček pa je moral iti tisto jutro h kovaču. Spotoma sreča Bošnjaka; njegova pot ga je peljala namreč nekoliko časa po oni, ki drži v vas. Že dolgo si je želel kupiti lep nožek. Poželjivo se je ozrl po bliščečih stvareh v Bošnjakovem pletarcu. Boječje pristopi in vpraša, koliko stane nožek s svetlim ročajem in dvema reziloma, kakršnega je videl v pletarcu, a si ga ni upal pokazati. Krošnjar mu pa reče: „Dve dvajsetici.“ Žalostno ga je pogledal Tonček in hitel dalje. Trdo je stisnil svoj mošnjček, ki je bila v njem le ena dvajsetica. Mudilo se mu je, zakaj moral je biti ob devetih v šoli, a prej še priti od kovača domov.

Izvršil je očetovo naročilo, vzel knjige ter hitel v šolo. Tudi on je težko lezel navkreber. Kar zagleda v blatu nekaj svetlega. Hitro se pripogne in pobere. Bil je nožiček! Ravno tisti nožiček, ki ga je prej ogledoval! Izkušnjave so ga že mučile. Mislil si je: „Prej sta hotela imeti dve dvajsetici, a sedaj bi mi ne bilo treba dati niti ene!“ Notranji glas pa mu je pravil: „Ne tako! Daj ga nazaj!“ Hud boj se je vnel v Tončkovi duši. — Držal je nožek v roki in šel dalje. Pred šolskim poslopjem je zvedel od svojih tovarišev, da se še mudita Bošnjaka v vasi. Hitel je za njima.

Ko ju je zagledal in povedal, da je našel nožek tam na rebri, je rekel eden: „Izgubil sem ga, ko sem izpodrsnil. Tak nožek, če se ne motim, si hotel ti kupiti; ne li? Imej ga v plačilo za poštenost!“

Ves vesel je tekel Tonček v šolo in povedal svojim součencem, kaj ga je doletelo.

